

Adriano Antonacci – Gianluca Iacovacci

Rat strojevima

Antitehnološka pisma iz zatvora

2014.

Sadržaj

GIANLUCA IACOVACCI	4
Rat Strojovima! – Inercija modernog društva i otpor tehnološko- industrijskoj prevlasti	4
Multinacionalne kompanije i iskazivanje snaga država	4
Ljudi slični strojevima, strojevi kao ljudi	6
Izjava o preuzimanju odgovornosti za napade	7
Pismo iz zatvora	9
ADRIANO ANTONACCI	11
Pismo iz zatvora	11
Pismo uoči video-suđenja	13

Talijanski anarhisti Gianluca Iacovacci i Adriano Antonacci uhapšenih su 19. septembra 2013. i nalaze se u pritvoru na odjelu Visoke Sigurnosti, u izolacijskom režimu, u različitim zatvorima, u Alessandriji i Ferrari. Optuženi su za terorističko udruživanje pod sumnjom da su nanijeli brojne štete različite prirode; radi se o trinaest sabotaža, počinjenih na području Rima, protiv nekoliko banaka, jedne krznarije, ureda talijanskih energetske kompanije Eni i Enel, i odlagališta otpada u mjestu Roncigliano. Osim navedenog optužuju se i za rušenja demokratskog poretka, za podmetanje požara, učestvovanje u teškoj krađi i oštećenje tuđe imovine. Na preliminarnom ročištu sudskog procesa protiv dvojice drugova, 26. marta 2014., sutkinja je potvrdila je nalog kojim se dvojici okrivljenika nalaže prisustvovanje ročištima putem videokonferencije: odluka je obrazložena nalogom Uprave za zatvorski sustav koja predviđa korištenje navedenog medija za susprezanje "najopasnijih" zatvorenika, usvojenog nakon bijega mafijaša Domenica Cutrija tokom prijevoza na suđenje. U stvari odvijanje suđenja putem videokonferencije povećava uvjete izolacije, još većom demonizacijom i dehumanizacijom zatvorenika na koje se počinje primjenjivati. 26. maja održano je prvo ročište putem videokonferencije, međutim i Gianluca i Adriano odlučivši da ne sudjeluju na toj farsu nisu se pojavili čak ni pred ekranom.

GIANLUCA IACOVACCI

Rat Strojovima! – Inercija modernog društva i otpor tehnološko-industrijskoj prevlasti

Moderna kultura, što ne znači inteligencija, priviknula nas je da smatramo osobu koja se bavi radikalnom anti-civilizacijskom kritikom patološkim fanatikom ili čak paranoidnom. U tehno-modernom društvu, složenom i artikuliranom vjerskim i političkim pluralizmom, uz diku građanske tolerancije, ne opažamo da smo zapali u neku vrstu svinjskog korita (uz dužno poštovanje svinjama) iz kojeg svi zajedno jedemo isti hranu iz istih tvornica, međusobno se ubijamo za novac i druge beskorisnosti, i ostajemo “zajedno” samo zbog prisile, zbog postojanja zakona i moći koja ih sprovodi, sa svim svojim aberacijama: što predstavlja već jedan oblik nasilja.

Mase građana se veselo bombardiraju jednoprogamskom informacijom državne televizije, koja ih je popela, svojevolumno ili ne, na ekonomski vrtuljak krize, Bruto Domaćeg Proizvoda i “proizvodnje” rada-potrošnje.

Zapadna civilizacija zapada u svoj isti paradoks, tragičan koliko i komičan, humanitarne pomoći, obično u novcu, narodima u takozvanim poteškoćama kao bi mogli jesti, radati i, još gore, “znati živjeti”.

Najpoznatiji primjer je Afrika, koju bih opisao kao prvobitnu kolijevku. Tamo znaju bolje od nas “naprednih” kao živjeti, kad ne bi bilo ratova i bolesti kojima upravljaju Europa i SAD, konflikata uzrokovanih naftnom i mineralnom industrijom međunarodnih kompanija te plemenskim/vjerskim podjelama tokom prvih kolonizacija, a zatim istim multinacionalnim kompanijama, kao što je ENI [talijansko energetska poduzeće, nap.prev.], koji se pretvore u humanitarne pomagače i graditelje civilizacije.

Multinacionalne kompanije i iskazivanje snaga država

Često se traže, i opravdano analiziraju, određeni konteksti borbe i konflikata daleki od “Lijepe Naše” (Italije), čak sredine na tisuće kilometara daleko, da bi se zatim kritiziralo i otvorilo rasprave, isprazne, o načinima i odabirima djelovanja “ispred praga”. Više nego sud, kojeg ne podnosim, to je mala zagrada sa ljutnjom zbog nekih sredina koje su u posljednje vrijeme postale “ekološke” i otkrile da sve ono što su nekada podupirali proizvodi smeće i otrov.

Što se toga tiče možemo vidjeti kako su gradovi i velike metropole jedan ogroman supermarket u koji poduzeća i industrije istovaruju proizvode iz neprekidne proizvodnje, od miksera do beskrajnih automobila, od kojih ostaju velika zagađujuća groblja. Ekološke katastrofe, često nepovratne, su svakodnevna pojava, izlivanjem industrijskog i gradskog otpada, uključujući nuklearnog i naftnog, koji se “kažnjavanju” običnom novčanom kaznom, kao da to može platiti zlo nanešeno zemlji i vodama.

Postoji zatim i mogućnost da se sve zataška, kao što se moglo vidjeti u slučaju nuklearnog i toksičnog/industrijskog otpada u regiji Campania, a i šire, koji i dalje ubija nadasve djecu; uz državu koja je sve to servirala jednom uspavanom javnom mnijenju. Industrijske i trgovačke grupe kao ENI [talijanska energetska kompanija, nap.prev.]¹, ENEL [talijanska

¹ ENI: najveća talijanska tvrtka na području naftne/plinske industrije. 1996. kreće suradnja s hrvatskom naftnom industrijom INA, kada ENI od hrvatske države dobiva koncesiju da istražuje i buši more na području sjevernog

elektroprivreda, nap. prev.), FINMECCANICA [četvrta po veličini zrakoplovna i obrambena grupacija u Europi, nap. prev.], EDISON [talijanska energetska kompanija, potencijalni ulagač u hrvatsku termoelektranu na ugljen Plomin C, nap. prev.], BENETTON, a popis se nastavlja satima (samo u Italiji), se eksponencijalno geo-politički šire. Pljačkaju izvore vode i ruda, truju vode, zrak i zemlju jedino u svrhu profita, sa svojim "projektima" (crpljenje, brane, centrale . . .), koje im omogućuju nova bio-teh istraživanja, otimaju nezagađenu zemlju domorocima, mijenjaju tokove voda, sijeku tisućljetne šume, sve uz suradnju vojske i zemljoposjednika, kao bijeli "konkvistadori" u XVI stoljeću; bez uzimanja u obzir, u stvari uzmimo u obzir, različite trgovačke aktivnosti u koja se svugdje uključuju. Ne bi me iznenadilo kad bi se jednog dana pojavio ENI-jev logo psine sa šest nogu na pakovanju mlijeka ili vode.

No, da se vratimo na početnu temu različitih sredina borbi, ni na našem području nije bolje: jedan poznati primjer (u svrhu režima) je militarizacija Val di Suse u projektu TAV [izgradnja superbrze željeznice, nap. prev.], uključujući i pooštavanje represivnih zakona donešenih upravo protiv mogućih otpora bilo kojeg oblika. Sasvim je dobro poznato (uobičajenim pojedincima) da su nuklearne i termoelektrane, toksične industrije, elektrosmog, spalionice otpada i koncentracioni kampovi (za imigrante) samo od nekoliko aktivnih frontova borbe na ovom teritoriju, u različitim oblicima naravno.

Međunarodne korporacije podižu svoje zastave na Zemlji, kao u jednom nemilosrdnom Riziku, za imperijalističku i kolonizacijsku prevlast nad neutralnim područjima ili nestabilnim zbog ratova, koje one same financiraju, ili koja je pak NATO "oslobodila"; u slučaju da ništa od toga nije prisutno postoji uvijek neka prirodna "katastrofa", dobrodošla za ulazak pseudo-humanitarnom izgradnjom, sve do izvlačenja najboljeg oružja Kapitala . . . tekućeg računa. Zahvaljujući različitim trgovačkim globalnim ugovorima, kao što je transatlantski, i uz podrške banaka, Međunarodnog monetarnog fonda, WTO-a i sličnih, pokreću svoje krakove za tešku kontrolu Globalnog Tržišta. Važne primjere možemo pronaći i dokazati u prehrani i intenzivnoj monokulturi (vidi Consentio, Nestlé, Bayer, Novartis, u genetskoj i monopolističkoj modifikaciji sjemena), farmaceutici proizvodnjom i testiranjem lijekova, psihofarmaka i cjepiva na širokom području (ljudskom i životinjskom), sve do mesne industrije koja, osim masovnog istrebljenja i širenja viralnih pandemija, troši na tone vode, na tisuće hektara šuma i tla za proizvodnju hrane koja će toviti zatvorene životinje; trećina tih žitarica nahranila bi polovicu ljudskog stanovništva, no uz naglasak da je pretvaranje životinje u "proizvod" uzrokovana pitanjem potrošača. Ostajući na istoj temi moram u katastrofe uzrokovane logikom "izrabljivanje donosi novac" uključiti i intenzivno ribarenje

---

Jadrana. Na tom području nalazi se 9 plinskih polja i 16 proizvodnih platformi. Prema koncesijskom ugovoru ENI dobiva pola svakog kubnog metra, ali Hrvatska je dodatno dužna i vratiti svaku lipu njihove investicije u zemnom plinu. Što znači da se Hrvatska odužuje zemnim plinom u vrijednosti od 0.063 do 0.08 dolara po kubnom metru dok ne isplati investiciju, a istovremeno uvozi ruski plin za oko tri puta veću cijenu. Međutim ENI taj isti plin prodaje ostatku Europe po uobičajenim tržišnim cijenama. Na Jadranu svoj utjecaj širi još jedan koncesionar, EDISON GAS, još jedna talijanska tvrtka koja se bavi resursima nafte i zemnog plina. 2013. norveška grupacija Spectrum GEO Limited, svojim brodom Seabird Northern Explorer, obavila je seizmičko snimanje podmorja hrvatske strane Jadrana u potrazi za naftnim i plinskim nalazištima. Među prvima koji će otkupiti snimke bit će, između ostalih energetskih divova kao što Exxon i Total, i ENI. Prve koncesije međunarodnim naftnim tvrtkama hrvatska država dodijelit će 2015. Za morski ekosustav nije štetna samo eksploatacija nafte već i samo istraživanje dna. Za otkrivanje podmorskih rezervi ugljikovodika koriste se eksplozije komprimiranog zraka od koje se stvaraju reflektirani valovi na temelju kojih se određuje postojanje nalazišta. Te eksplozije uzrokuju nasukavanje morskih sisavaca. A samo crpljenje nafte pak uzrokuje eroziju obale, koja se spušta te stoga mijenja i sveukupni sustav. Tehnologije koje se upotrebljavaju pak ugrožavaju i pitku vodu uz obalu. A uz to postoji i opasnost od curenja nafte u more ili ispuštanja štetnih materijala iz postrojenja. Trenutno u cjelokupnom Jadranu postoji devet platformi za crpljenje nafte, ali zakonom o koncesijama niknut će ih još 70 [nap. prev.].

koje pljačka Mora i Oceane sve do istrebljenja mnogih morskih vrsta, čak i prvobitnih, a isto važi i za druge životinjske vrste koje se love vatrenim oružjem, često iz “hobija”, i za urbanizaciju.

U posljednje vrijeme velika Poduzeća i Kompanije, iste koje su odgovorne za trovanje zemlje, pojavljuju se na Tržištu smiješnom “Zelenom Ekonomijom” (koristeći kolonijalni pojam), reciklirajući se u nove “zelene” kompanije korištenjem alternativnih energija, kojima je alternativan samo način proizvodnje i potrošnje. Koriste nano-tehnologije u ekološke svrhe, ali naravno cilj je nešto drugačiji od čišćenja vode i zraka od njihovih istih otrova; sve se uvijek vrti oko logike koristi i profita, samo zelenijeg. . . kiselo zelenijeg.

Utvrdna Europa, kao i druga globalna carstva, zaoštava kontrolu granica, upravljanje zatvorskim kampovima, utrku u naoružanju, policijske kontrole i uvježbavanje jedinica za suzbijanje nereda, kao što je Europska Žandarmerija (Eurogenfor), koje logistički podupiru nove tehnologije, kao i hi-tech videokamere sveprisutne. Među najaktivnijim pretečama svega toga je Finmeccanica, koja iz svoje utrobe izbacuje civilne/vojne tehnološke uređaje za ratne operacije i masovni nadzor; grupa koja među svojim stvorenjima ima i poduzeće Ansaldo Nucleare, koja trči prema ludoj, ali dopro isplaniranoj, atomskoj smrti.

Ljudi slični strojevima, strojevi kao ljudi

Droni i droidi se već koriste u civilnim i vojnim sredinama. “Ljudski” robot je cilj znanstvenika, koji su uspjeli proizvesti umjetne živce već u europskom projektu Human Brain Project (Projekt Ljudski Mozak), na kojem su sudjelovala talijanska i švicarska sveučilišta, te IBM kao i obično. Humanoidni roboti koji obavljaju ljudske aktivnosti uz sposobnost učenja. Egzokosturi, aparati i umjetni organi u ljudskom tijelu i moždane stanice u aparatima su zastrašujući ciljevi koje su dostigli znanstvenici na međunarodnim tehnološkim institutima, kao što je M.I.T. u Bostonu, ali i na talijanskim. Uzimajući u obzir da je vjerojatno ljudsko kloniranje već ostvareno, tko zna što se još zbiva u laboratorijima, ali već i humanoidni robot I-CAB, koji bi se trebao koristiti u domaćinstvima, trebao bi nas zabrinuti.

Tehnološka utrka pronalazi sponzore u hi-tech kompanijama kao što su Amazon, Apple, Samsung, Sony itd., koje beskrupulozno izbacuju na tržište računala, bio-računala i aparate koji, osim što su beskorisni i uzrokuju tešku glupost, pogodni su za kontrolu i statistiku masa, i odgovorni za zagađujuće iskopavanje minerala potrebnih za izradu sustava; tih istih sustava koji će u apsurdnom krugu potrošnje biti razgrađeni golim rukama i kiselinama u Kini, Gani, Vijetnamu i Indiji, zapošljavajući čak i djecu budući da su njihove male ruke prikladne za taj posao. Da li vrijedi posjedovati smartphone, tablet, I-phone i druge gluposti?

To tržište ne ograničava znanstvenike i inženjere da truju i manipuliraju svaku stvar na zemlji, pošto je kolonizacija svemira već aktivna. Na djelu su svemirski programi NASA-e i SEGC-a, među kojima talijanski CNR i sveučilišta, koji će upotrebom bio/nano tehnologija moći doprinijeti robotskom i ljudskom istraživanju kako bi izgradili na Mjesecu, Marsu i asteroidima strukture za iskopavanje minerala kao što su platina, zlato, litij i lantan neophodni za hi-tech elektroniku. Neka vrsta astro-rudara koji će izvrnuti Prirodu stvari, Sunca i Mjeseca, koji nam daju vrijeme koje prolazi između života i smrti, u utrci za osvajanjem, ukorijenjenoj u nekoliko “prosvjetljenih” ali odlučnih da ostvare svoje izbore i sudbinu ovog Planeta, a i svega onoga što stoji oko njega.

Tehnološko i znanstveno društvo pokazalo je, a i dalje to čini, sva svoja najgora zlodjela toksičnosti i genetske manipulacije, sa građaninom kojeg organizira država i koji se pokorava svoj sličnima “nadređenima”, koji nisu nikada pitali dozvolu za nametanje svojih uvjeta, već su ih jednostavno sproveli u djelo nasiljem i prisilom nad pojedincima, koji su po njima inferiorni. Što i nije tako teško sprovesti u djelo nad masom koja sve više živi “nagomilana” u metropolama, koja se boji čak kiše i insekta čak i sa TV-a, koja se međusobno vara i zanemaruje.

Možemo se samo pripremiti na najgore.. sada možemo raspravljati da li je riječ Antitehnološki Otpor paranoična, ali vjerujem da barem neki osjete i slažu se barem djelomično s onim u što vjerujem i zbog čega sam postao zatvorenik, da bi mogli odlučiti svojom glavom kojim sredinama i putovima krenuti. Naravno, naspram takvih sila moglo bi se iz kukavičluka, lukavštine ili neznanja pretvarati kao da se ništa ne zbiva, čekati božji znak ili povući se kao pustinjač na jedno od rijetkih još nedirnutih mjesta. Ali u Čovjeku postoji instinkt opstanka i obrane životne sredine, i životinjski instinkt opstanka vlastitog ja i elemenata koji mu daju Život.

S druge pak strane, ne možemo mirno spavati u sobici jedne velike kuće koja gori.

U OBRANU ZEMLJE SVIM RASPOLOŽIVIM SREDSTVIMA! ILI STROJEVI ILI EMOCIJE!

Gianluca Iacovacci, anarhistički zatvorenik

Izjava o preuzimanju odgovornosti za napade

Odlučnost u borbi i naša solidarnost je jedino “ubojito oružje”

Dragi drugovi i hrabri buntovnici, nalazim se u zatvoru kao mnogi, pogođen represijom države koja nas želi uništiti. Ne zbog onog što činimo već zato što smo se “usudili” biti, reći ili misliti. Nalazim se s Adrianom i mnogim drugima na inkvizitorskoj vrteški medijskog antiterorističkog stupa srama demokracije. Želim kao prvo zahvaliti svim drugaricama i drugovima koji su mi pružili Solidarnost preko granice, neposredno ili posredno, zato što sam uvjeren da je i sam vlastiti borbeni život oblik podrške. Nosimo isti bijes protiv ovog sivog i mizernog postojećeg koji nas gazi i osjećamo iste rane, ali osjetili bi istu radost predivnom stvarnošću naših snova i želja.

Nalazim se u situaciji neprijateljskog pojedinca, uhvaćenog i zatvorenog u kavez. Zatvor i patnje kojima sam podvrgnut s predumišljajem su smislila druga ljudska bića, i ovise o opstanku moći sistema koji mi ih nameće. Da, zatvoren sam, ali Duh i ideje se nastavljaju; ne mogu ih zaključati ni pripitomiti, i to mi daje daljnje snage da ustrajem.

Radošću i pri punoj svijesti odabrao sam anarhiju i nastaviti ću istim putem, voleći zemlju zbog onog što je, u neprekidnom traganju za divljinom i za emancipacijom od komfora, uključujući i novac. Vidim u Anarhiji divlje i iskonsko pulsiranje, već uspavano, možda čak i mrtvo, u čovjeku kojeg je napredak civilizirao. Nisam nikada okolišao, ni u riječima ni u ponašanju, prihvaćam rizik za stjecanje hrane, uzgajanje i sakupljanje količine dovoljne da se prehranim. Da bih to postigao koristiti ću svako potrebno sredstvo da bih uvjerio druge pojedince, nakon čega ću moći i odustati od pera i tinte kojima pišem moj bijes.

Oduvijek podržavam otpor domorodaca, antiautoritarnih i urođenika koji se konkretnom silom bore protiv Države i Multinacionalki, prakticirajući aktivni otpor, sabotazu i direktnu akciju. Podržavam sve drugove i drugarice koji se žele osloboditi autoriteta i sudjeluju odlučni u međunarodnoj antikapitalističkoj i anti-imperijalističkoj Borbi.

Ostavljajući po strani dobro i loše ili pravo i krivo, pojmovi koji pristaju opaticama i popovima, moje stavove, kao i stavove drugih pojedinaca, pokreću vlastiti instinkti, u mogućnosti vlastitih sredstava, i uz moguće posljedice rizika.

Oduvijek sam imao jedinstvu viziju Oslobođenja Čovjeka od svakog gospodara i od njegovih mentalnih i realnih kaveza, i Oslobođenja životinja od struktura mučenja i smrti, i svakog drugog mjesta koje pretvara živo biće u proizvod, predmet ili hobi. Ja sam anarhist, ne pripadam ovom dobu mehaniziranog ne-života koje koriste i konzumiraju vlasti. Ne priznajem nikakvu državu, sud ili bilo koju drugu instituciju i autoritet, ni pravosudne ni vojne ni civilne ni religiozne sisteme. Za suce i pravosudne organe u halji inkvizicije ja sam samo jedan birokratski predmet koji opravdava njihove plaće. Ne zanimaju me sudovi, nadasve onih koji ne znaju voljeti zemlju, boriti se i sanjati, koji znaju samo izvršavati svoj posao i naredbe; a ne zanima me ni sud naroda, koji oduvijek tetoši trula utroba države i koji je pod svaku cijenu vezan za demokraciju, riječ koja još posjeduje omamljujući efekt. Ovi ljudi zakona igraju se sa svojim fašističko-demokratskim zakonima da bi izbljuvali presude, a u mojem slučaju "pripadanje" organiziranom terorističkom udruženju, što su u stvari država, vojska i Multinacionalke. U paranoičnom i nesnosnom lovu na vještice, zvanom i pravosudnim pitanjem, čak i jedan natpis na zidu Politička policija katalogizira kao "terorističko djelo/čin za izvršavanje subverzivnog programa (?) F.A.I. . . .", u različitim slučajevima individualnim ili sa drugom i bratom Adrianom, kojem mogu iskazati moju naklonost i moju Solidarnost samo mojom odlučnošću, koju je on već uzvratilo svojom hrabrošću i snagom Duha.

Ove igrice mogu ostaviti po strani. Bio bih si poštedito dosta "formalnih" problema pošto je neformalnost moja stvarnost, ali nisam sam (u slučaju) u neprijateljskim rukama.

Konkretne akcije na koje se odnose, koje ne izvršavaju nikakav "program", počinio sam ja osobno i objavio izjavama *MEDUNARODNOG REVOLUCIONARNOG FRONTA – NEFORMALNE ANARHISTIČKE FEDERACIJE/Subverzivne Anticivilizacijske Individualnosti*, i dobro znaju, zahvaljujući njihovim voljenim videokamerama, da ih je počinila jedna jedina osoba, to jest, kao odgovor na devastaciju, po logici profita, Planeta i zemlje na kojoj živim i u znak solidarnosti sa pobunjenicima u sukobu s postojećim. GPS, i druge naprave, koje su vojnici ljubazno instalirali na auto koji koristim već nekoliko godina, me navodno povezuje, posredno, sa drugim direktnim akcijama i sabotazama. U nekim slučajevima sjetiš se voljenih bicikli, ali treba shvatiti da se borimo protiv sistema koji će vjerojatno htjeti instalirati satelitske detektore izravno u glave osoba. Dok je netko grijao supruge ovih uhoda, primijetio sam kako su katalogizirali zaplijenjeni materijal i kako su obavili svoje zadatke političke policije oblikujući, čak i podebljano te copy&paste, detaljno svoje papire, različita djela protiv energetske/industrijske i trgovačke kompanije, uključujući i jednu maštovitu krađu novca, i ostale beznačajnosti, iz zapaljene crpke. Kako ne bih nagrizao moj integritet, hrabrost i žrtvovanje neću se podvinuti pojmovima "kriv-nevin", zaista previše.

Bilo trideset ili sto djela nema veze, znači da ih onda u Italiji ima tisuću, a u svijetu deset tisuća!

Uostalom, smiješno je i banalno raspravljati o činjenicama, bilo bi kao poništiti stvarnu viziju sukoba i Otpora, i priznati demokratsku logiku "loše završene igre" ili dobrih protiv zlih. Neka sada uživaju u svojim lovnim trofejima, ti suci, života i smrti svojih bližnjih, dok planet umire i čovjek propada. Ali sve ima svoj početak i kraj, kao i njihovi organi i kosti, zakon i poredak će pasti a ostati će samo pepeo i ruševine.

Društvo se danas sastoji samo od izforsiranih vrijednosti, tu i tamo pokrpanih i zakrpanih, uz napornu prisilu koja ih drži na okupu, a istovremeno se koriste za uništenje

pojedinaца koji su im neprijateljski naklonjeni. Stoljećima u ime Boga i Moći autoritet nameće civilizaciju, red i doktrinu. Pretvara Čovjeka u radni stroj, u poreznog obveznika i zamorca znanosti; ono malo njih koje čuva urođeno divljaštvo i konflikatnu ideju gazi nasiljem, terorom i zatvara ih u zatvore ili ludnice da bi ih “preodgojio”, sve dok ne zadobije nad njima potpunu kontrolu. U suprotnom djelovat će za njihovo uništenje.

Stupovi Civilizacije ruše se pod udarcima njenih vlastitih neuspjeha. Sve je manje prostora za život, sve manje nezagađenih mjesta, ratovi se vode svukuda sa svim svojim posljedicama, i sve više predstavljaju prijetnju za istrjebljenje tehnološkim oružjem i premoć nad poraženima. Sva te nasilna i proizvoljna stanja moći i tiranije civiliziranog čovjeka sve su gnusnija što je društvo tehnološki “naprednije”. Otpor Tehnološko-industrijskom stroju živi samo u smjeru oslobođenja od svakog autoriteta i reda, hita prema obzoru zbivanja, prema ničemu nenapisanom. To je odgovor novog divljeg i neformalnog otpora, i preuzima inicijativu, protiv nasilja vlasti sve više blindirane i nemilosrdne u gušenju protivnika, kao što su drugarice i drugovi pogođeni i gonjeni u antianarhističkim i protu-ustaničkim “operacijama” progona/represije. Drugovi koje nisu pokorila mučenja i izolacije u specijalnim odjelima zatvora, ni rane u napadima, a čak ni smrt.

Ponosan sam na moj integritet Duha i da trčim ovim teškim putovima koji čekaju nas, rame uz nepokorne i bez zakona, ANARHISTE. Vječni zavjerenici, sanjarke i sanjari oblikovani hrabrošću, koji se suočavaju sa titanskim i TIRANSKIM snagama i životom jednog nepisanog Života. Sa osnovnim i vrlo ograničenim sredstvima, a ipak posjeduju nesavladivu odlučnost.

Na kraju želio bih sve ohrabriti jednom metaforom onoga što osjećam u svima vama: vidim državu i poredak kao usamljenog civiliziranog Čovjeka izgubljenog usred Šume, u nemilostima divljih zvijeri. Kada opazi dolazak oluje usred noći taj se Čovjek više ne plaši da postane objed zvijeri, nego drhti zbog nadolazeće oluje.

Od uvala do planina, od sela do Šuma, za Oslobođenja Planeta i njegovih bića. Zato što zemlja vrijedi više od prljavog novca!

SMRT CIVILIZACIJI! DUG ŽIVOT ANARHIJI!

Gianluca Iacovacci, Anarhistički zatvorenik, Zatvor San Michele, 14. januara 2014.

Pismo iz zatvora

Moja volja i ideje, kojima je okružena, su zasigurno snažnije od svih ugnjetavanja koja stvara i sprovodi demokracija, kao i svaki drugi autoritet, protiv svakog pojedinca koji se neće prilagoditi poretku masa.

Autoritet je dakle osovina koja još drži čvrsto na okupu sve principe izrabljivanja, kontrole i nadmoći; i poštedit ću vas svih usputnih “izama” koji su samo posljedica uvjeta u kojima su se mase podvrgnule i podjarmile sebi sličnima.

Zatvor je pak zasigurno vrhunac različitih mjera pripitomljavanja koje koriste Moćna Ljudska bića i država, ni smrt ni najgori uslovi života – ako je tako želimo zvati – u “siromaštvu” nisu usporedivi s ambisom zatvora. Ponekad se osjećam potišteno zato što se moram obuzdati pri veseloj normalnosti stražara koji me drže u zatočeništvu. Njihove rasprave o nogometu, njihovo čitanje koje se svodi na reklamne letke, histerično smijanje i njihovo nesnosno traženje dijaloga/pozdrava ili jednog običnog “dobar dan”, njihovi tužni životi.

Novac je za mene jedan od mnogih štetnosti Čovjeka, nisam nikada želio ekonomsku jednakost niti tražio narodnu suglasnost, ali percipirajući apatiju otuđenog društva osjećam se kao na doživotnom frontu dok se vani veselo pleše mazurka . . .

Uvjeren sam da se ova paradoksalna normalnost s kojom se moram suočavati opravdava istom normalnošću koja postoji izvan ovih zidova, u priznanju koje društvo odaje zatvorima i zatvaranju sebi sličnima, državi i svemu “potrebnom” za očuvanje društvenog poretka, moći ili još jedne vlasti, koji za mnoge moraju neizbježno postojati. Funkcija ovih zooloških vrtova za Ljudska bića ili koncentracionih kampova – radije ih tako nazivam – je održavanje određenog političko-društvenog i ekonomskog stanja.

Hrane nas dvaput dnevno; kada prođu kolica s hranom njihov klimavi zvuk je kao vilica koja udara o tanjurić koji se inače koristi za domaće pse i mačke, a zatim nas vode u “šetnju” kao domaće pse koje vjerojatno doma posjeduju. Ova mjesta te zasigurno psihološki i fizički obilježe i nakon vremena provedenog u zatvoru.

Ne mogu naravno jesti sve one dobre stvari koje sam uzgajao u vrtu i morat ću se zadovoljiti delikatesnim neukusnim splaćinama, bez hranjivih vrijednosti, koje mi mjesto nudi, ali barem nastojim da održim uvježbano tijelo i um.

Osim baze podataka DNK, krenuo je i prisilan rad među “običnim” zatvorenicima: čišćenje cesta i autocesta ili željeznica, tako će imati više razloga da uzgajaju Ljudska bića u kavezima.

Možda nekome moja terminologija i moje točke gledišta mogu djelovati čudno, ali radi se o brutalnoj i sirovoj realnosti onoga što nas paradoksalno čini jednakima u uvjetima s drugim izrabljivanim bićima, također zatvorenima za upotrebu i potrošnju. Suočit ćemo se i sa tisuću borbi, ali moramo se osloboditi samo jednog kaveza, bio on realan ili društveni. Tko misli da je posebno superioran ili prioritetan u odnosu na druge oblike života i borbi, samo opravdava podjarmljivanje, zatvaranje u kaveze i kontrolu nekoga nad drugima, koje smatraju inferiornima i stoga prikladnima za podvrgavanje tuđim ideološkim voljama.

Zahvaljujući drugaricama i drugovima koji su uz mene, kao i svim drugim zatvorenicima/ama, u svim nijansama ideja i djela, ne osjećam se sam i, unatoč ograničenim uslovima slobode, ohrabruju me da nastavim borbu protiv postojećeg koje truju ovu zemlju. Ove metode preodgoja i ponovnog uključivanja u civilno društvo nisu baš efikasne. Ne želim znati ništa o malim ili velikim radovima koja poduzeća i industrije izvode za postizanje napretka, niti o onome što namjeravaju poduzeti vlasti. . . ja već posjedujem sve što mi je potrebno da ih sabotiram.

Za akcije oslobođenja zemlje i svih živućih bića od tehno-industrijske dominacije.

Gianluca, 16.04.2014.

ADRIANO ANTONACCI

Pismo iz zatvora

Nasilje stvara nasilje. Neovisno bilo pravedno ili pogrešno, koliko god bila nejasna granica između oprečnosti i kako mogu konvergirati. Riječ i sam pojam nasilja poprima duboku mistifikaciju u rukama onih koji imaju monopol nad njime. Otpor se u svakom njegovom obliku mora ugušiti . . . što ne iznenađuje . . . “objasni im da je proljeće” . . .

Nažalost poznat je modus operandi političke pandurije, kroz artistsku arhitekturu fantomskih kula od karata i optužbi za pripadanje maštovitim udruženjima, kao i oružje pravosudnog aparata Države-Kapitala, servilnog, u funkciji bijedne Vlasti, pobornika i pokretača dominantne logike.

Između cementa i čelika u kojima sam zatvoren, i zatvorskih lakeja koji vrše pandursku funkciju (vratar – nadzornik), pišem ovih nekoliko redaka kao osobni ispušni ventil, i prekidam opresivnu tišinu. Pozdravljam i od srca zahvaljujem starim prijateljima i prijateljicama, svim drugovima, drugaricama te solidarnim i bliskim sredinama. Šaljem zato svu moju solidarnost svim pobunjenicima i svim potlačenima u otporu, u zatvorima i izvan zatvora, i snažni bratski zagrljaj za Gianlucu, dragog druga.

Smatram da je anarhizam nadasve jedan osjećaj, iz kojeg se rađaju oprečni osjećaji. Možemo ga isticati, osporavati, deformirati, teorizirati . . . osjećaj kao takav, treba ga živjeti! Ali nema ničega sentimentalnog, nikakvih apstrakcija u skupu struktura i prakse kroz koje se odvija kontrola, upravljanje, podjarmljivanje i izrabljivanje života. Pljačkanje i sistematično uništenje okoliša nisu nimalo apstraktni. Sve institucije, bile one političko-administrativne, ekonomsko-financijske ili socio-kulturalne, indirektno ili direktno su odgovorne za opstanak ovakvog stanja stvari, putem brojnih sredstava prisile, putem nametanja volje, dakle vršenja moći, što ovlaštava pravna država. Moderna imperijalistička civilizacija se širi kroz iluziju i podmićivanje, ucjenu, militarizaciju teritorija i javno objavljujući rat. Bljuje cement i otrove, guta prirodu, homologira i uništava narode i kulture, guši svim snagama svaki otpor. S druge pak strane već tisućljećima civilizirana tiranija obilježava ljudski rod, kao razvijenu robovlasničku vrstu. U globalnom loncu mercifikacije liberalna politika i tržišna logika nameću zakone. I same države se ponizno pokoravaju nadnacionalnim organima, međunarodnim ugovorima i kobnoj financijskoj moći. Korporacije i multinacionalna poduzeća različitih sektora drže u rukama moć. U ime profita i napretka, noseći maske dobročinitelja i uz suradnju Vlada pljačkaju, uništavaju i ubijaju bez imalo skrupula. Već dugo vremena vječni izrabljivači i zagađivači kako bi održali vlastiti status, vlastito djelovanje, dakle profit, pričaju o održivosti, recikliraju se kao “prijatelji okoliša” i budući da im je toliko stalo do ekologije postaju njeni pobornici i pokretači . . . energija i ekonomija postaju “etičke” i poprimaju zelenu boju . . . licemjerje postaje nepodnošljivo! Vladatelji su izoštrili metode i naoštrili oštrice. Analiziraju gnusne vrijednosti, govore o rastu, razvoju i kroz tehnicizam poprimaju sve totalitarniji oblik. Nailazeći na mirno odobravanje.

Civilizirana ljudska fauna, dobro pripitomljena, drogirana je informacijama i masovno nagurana u gradove mravinjake; sastoji se od pojedinaca bez osobnosti, psihotičnih, potrošača naklonjenih samo-pripitomljavanju. Full-optional automi koji se, nezadovoljni, razmeću smart uređajima, svime opsjednuti, in primis sa sobom, neprijatelji različitog, provode “slobodno” vrijeme usamljeni u virtualnim svjetovima . . . s brojim “prijateljima”. Osobe iz krda, bili oni pošteni radnici ili u očajnoj potrazi za poslom-dohotkom, žive na

vlastitoj koži laž iluzornog dobrostanja, koje sada podrhtava, zatvorenici vlastitih umova, ostaju nepomični i indiferentni. U nekim slučajevima si daju oduška otužnim teatralnim predstavama građanske ogorčenosti, s psima čuvarima koji usmjeruju na pašnjak žalosno plačljivo blejanje. Kad pak zaista dođe do osvještavanja i bijes se pretvori u pobunu, smjesta padne maska demokracije i otkrije se uvijek pravo lice: policijsko, vojno i krvničko. Šansa za testiranje novog oružja i nove aparature, kao i za rokamboleskni razvoj pravosuđa, i popunjavanje domovinskih zatvora.

Otkad su se zupčanici industrije pokrenuli, složenost događaja koji su uslijedili, odredili su određeno ustrojstvo moći i proizveli epohalne promjene. Pljačkanje života započelo je na širokom nivou. Svaki "poštenu" građanin, nesvjestan i malodušan, prosvijetljen je "novom" ideološkom ovisnošću, koju štuje kao božanstvo, kao novog boga spasitelja: "tehnoški zigurat" koji uz obećanje udobne i rajske budućnosti čudovišno kroči naprijed sa zastrašujućim ubrzanjem, uz artificijalizaciju okoliša i automatizaciju života, koristeći tehnološki znanost, sterilizira, eliminira ili modificira elemente koji se prirodno generiraju. Sa svim monstruoznostima koje iz toga proizlaze. Prijeteća nuklearna stvarnost, oštećenja, čak nepovratna, ekosistema i njihovih regenerativnih sposobnosti, drastično osiromašenje biorazličitosti, manipulacija prirode, dakle samog života, predstavljaju točku s koje nema povratka. Inducirana potrošnja i način života, kontrola "resursa" (energetskih, prehrambenih, vodenih) i tehnologija kao oblik kontrole nad osobama, nad društvom, kao i nad vojnom avangardom, određuju i predviđaju integritet totalne i apsolutne moći.

U mračnoj baruštini u kojoj se nalazi postojeće, gubi se potraga za iracionalnom ljepotom i neposrednom budućnošću, te izgleda još turobnije i sumornije, aseptično i sterilno, izračunljivo i mjerivo, koliko i trulo, smrdljivo. Društvo civilizacije je ogledalo ovog apsurdnog mjesta u kojem sam primoran biti: zatvor nepremostivih zidova i nevidljivi zatvori. Napredak, proizvod smeća i gluposti, jedna veliko odlagalište. Sve zatvoreno, zatrovano, krvvari zemlja, teku otpadne vode, stanice su poludile . . . opresija, izrabljivanje i smrt . . .

Naspram ovog stanja stvari indiferentnost i rezignacija zaslužuju poštovanje. Volim misliti da u svako vrijeme i u svakom mjestu tlačitelji uvijek pronalaze ponosne i snažne braće i sestre.

Potrebno je pobuna, strasna, prenoseći na ulicu brojne tenzije djelovanja, kolektivno ili individualno, a ne svođenje svega na sterilnu političku analizu ili mentalne masturbacije na vrtuljcima skupština, koji u nekim slučajevima potiskuju individualnost. Svatko sa svojim sumnjama i uvjerenjima, "naoružan" vlastitom voljom. Smatrajući uvijek temeljnim slobodan susret i suočavanje u slobodnim prostorima. Ja osobno gajim sumnje u projektualne ciljeve i spektakularnu propagandu pošto, mada im priznajem potencijal, su to pojmovi koji pripadaju društvu izloga, utemeljenom na beskrajnom ništa, u ovo doba masovne informacije gdje centralizacija komunikativne volje, ili njena prekomjernost, može zbuniti i kompromitirati, u trenutku kad prevagne nad umovima drugih, degenerirajući u egzaltaciju, koja je samoj sebi svrha. Ne pronalazim nigdje recept za potpunu slobodu, a još manje u mojim džepovima, i ne vjerujem u nikakvo buduće društvo, premda slobodno i bez nepravdi. Moja vizija je intimno individualistička, akrobatska, egzistencijalna.

Naravno, teorija i praksa, u bilo kojem kontekstu su, i uvijek će biti, esencijalne. Uvjeren sam da svaki pojedinac, pokrenut isključivo vlastitim percepcijama i voljom-strašću, može pronaći svoju slobodu u samoodređivanju. Kao zatvorenik ne prestajem sanjati i zamišljati svijet bez autoritarnog nasilja, bez binoma potlačeni-tlačitelji, izrabljeni-izrabljivači; svijet bez moralnih i društvenih kočnica, koji reguliraju i potiskuju apetite i ograničavaju horizonte; svijet bez kaveza . . .

. . . sramote čovječanstva.

Svijet u kojem će ljudska arogancija biti zamijenjena simbiotskim i empatijskim suživotom sa svim živim bićima, poštujući prirodne ravnoteže, u kojem će potraga za individualnom slobodom biti jedini put kojim kročiti za dostizanje realnog i kolektivnog samoodređenja. Industrijsko, znanstveno, tehnološko društvo, iza svojih brojnih maski sakriva svoje zastrašujuće lice genocida, ekocida . . . izmišljaju lijekove za izmišljene bolesti . . . u ovom sistemu premoći ima jako malo prirodnog, u odnosu na funkcionalno. I sabotirati postojeće postaje nužno. Borbe za oslobođenje su različiti putovi koji se slijevaju u jednu jedinu borbu. U želucu gori plamen jednog toplog osjećaja. U kompulzivnoj pokretljivosti ovog vremena koje prolazi visokom brzinom, mreže represije-opresije postaju neizbježno sve gušće . . . ali njihovo oružje, njihov lijek je samo strah . . . zatočili su moje oči i moje tijelo, s druge strane ovih mrskih zidova horizonti, buntovan i neukroćeni duh, uvijek cjelovita misao.

Olovno nebo i nemirno more . . . puše olujni vjetar . . .

Drhti zemlja pozivajući na osvetu, iskonski otpori u daljini . . .

Za ljubav prema životu, za anarhiju . . . nema očekivanja . . . nema čekanja!

S dječaćkom strašću i anarhističkom upornošću

Zagrljaj,

Adriano

Pismo uoči video-suđenja

Samo nekoliko riječi o mojoj odluci da ne prisustvujem prvom ročištu suđenja koje će započeti 26. maja, i eventualno idućim, budući da će se održati putem videokonferencije. Primjena navedenog sredstva je, za sada, dio sramotne logike diferencijacije zatvorskih sredina, u kojima se zatvoreni pojedinac demonizira i dehumanizira zbog njegove značajne “društvene opasnosti”.

Eksperimentiran po zakonu 41bis, sada se želi proširiti i na zatvorenike klasificirane kao A.S. [pod visokim nadzorom, nap.prev.] i na svako suđenje koje je, ili bi moglo biti, karakterizirano solidarnošću i konfliktualnošću, to jest elementima ometanja i otpora prema onima koji, primjenjujući zakone u papučama i ogrtaču, obavljaju svoj posao, odlučujući o tuđoj fizičkoj slobodi. Budući da ne posjeduju nikakvu vrlinu, posjeduju moć. Po pravu. I po zakonu.

Videokonferencija postavlja teška ograničenja na štetu okrivljenika, favorizirajući sa svake točke gledišta tužioce i suce. Ako pak uzmemo u obzir šire polje ta ograničenja mogla bi se odnositi i na kontekst izvan sudskog procesa . . .

Uzimajući u obzir predivnu sudbinu napretka, takvo sredstvo ograničenja će se već sutra, i zbog ekonomskih razloga, željeti još više proširiti i uključiti u mnoga, a možda i sva, suđenja. Nije potrebno mnogo toga da bi se osposobile sobice s ekranima, mikrofonima i telefonima. Gospoda će uvijek naći “valjane” razloge kojima će opravdati upotrebu. Kao što se i podrazumijeva, ne-neutralnost tehnološkog napretka je prisutna na svakom polju i uvijek u korist Moći.

Virtualizacija suđenja, koliko god značajna bila, je u biti mala stvar u odnosu na nedjela vlasti (u ovom slučaju sudske), ali je ipak indikator virtualizacije života, kontrole i uništenja, u kojem nestaju osjećaji, izražavanje i osjetila . . . u kojem nestaje ljepota samog života i sloboda istinskog življenja.

Pošteđjet ću se dakle uloge idiota, da sjedim pred ekranom i mirno prisustvujem teatru u kojem ćemo odsutni sporedni likovi biti ja i moj brat Gianluca.

Biti će stoga to još samo jedan dan zatvora kao i svaki drugi, gdje je bijes konstantan, ali se isto tako traži, koliko je moguće, ravnoteža i malo radosti. Priznajem da sam tužan što neću moći vidjeti i možda uspjeti zagrliti osobe do kojih mi je stalo, i osjetiti toplinu solidarnih drugova.

Samo u borbi oslobođenje! Samo u anarhiji sloboda!

Adriano 17.05.2014.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

21. 06. 2014.

Adriano Antonacci – Gianluca Iacovacci

Rat strojevima

Antitehnološka pisma iz zatvora

2014.

S talijanskog prevela: Erika

radioazione.org

<http://anarhisticka-biblioteka.net>